

Legenda mărtișorului

La marginea unui sat trăiau într-o colibă săracăcioasă o femeie cu fiica ei. Ca să câștige pâinea de zi cu zi și câțiva bănuți, femeia se îndeletnicea cu torsul lânii pentru oamenii din sat. Dar tot ce câștiga dădea pe doctorii pentru fata ei care era tare bolnavă.

Într-o zi, pe când torcea și plângea de mila fiicei sale, femeia văzu o caleașcă de foc trecând cu iuțeală dinspre pădure spre sat. Era Crăiasa Primăvară care, auzind-

o, s-a oprit și a întrebat-o de ce este așa de necăjită. Aflând de boala copilei, Crăiasa a zis:

-Ține caierul acesta de foc și toarce-l firicel subțire, apoi leagă o fundiță și prinde-o de pieptul copilei. Puterile mele o vor trezi la viață, așa cum se trezește la viață întreaga natură după trecerea mea.

Femeia mulțumi și se apucă de lucru. Dar caierul îi ardea

degetele și-i era cu neputință să răsucescă un firicel cât de mic. Începu să plângă cu lacrimi grele și aproape că nu băgă de seamă când o altă caleașcă de zăpadă se opri în dreptul colibeii. Era Crăiasa Iarnă, care dispărea cu iuțeală dinspre sat spre pădure și care, auzind necazul femeii, zise:

-Ține caierul acesta de zăpadă. Răcoarea lui va potoli fierbințeala celui de foc. Răsuces-te-le laolaltă, poate așa îți pot fi de folos și eu.

Femeia mulțumi din tot sufletul și se puse pe tors. Torcea laolaltă fir roșu de foc cu fir alb de zăpadă și astfel isprăvi de tors cele două caiere. Iar după ce duse la capăt lucrul, leagă o fundiță de pieptul fetei. Aceasta îndată prinse putere și culoare în obrăjori, sări din pat și-și îmbrățișă cu drag mama.

De atunci, în fiecare prag de primăvară, femeia împletea fundițe alb- roșii, împărțindu-le oamenilor din sat, să le aducă sănătate și bucurii.

Povestea mărtisorului

Trăia odată în ținuturi îndepărtate un împărat și o împărăteasă. Deși aveau toate bogățiile lumii nu puteau avea copii, de aceea erau foarte triști.

Dar într-o zi de vară se opri se la castel Sfânta Vineri care i-a spus

împărătesei că dacă ascultă sfatul ei va naște o fetiță.

Aceasta i-a dat două gHEME de lână albă și i-a zis că trebuie să le împletească în grădina de trandafiri și la un an după ce termină de împletit șnurul va naște o fetiță.

Când auzise una ca aceasta, împărăteasa ieși în grădină și începu să împletească firele de lână albă. Trecură zilele călduroase de vară, trecu toamna, apoi veni iarna și împărăteasa tot împletea șnurul.

Spre finalul iernii începu să bată un crivăț

năpraznic și împărătesei îi înghețară mâinile pe șnur.

Când văzu una ca aceasta, Zâna Primăverii trimise o adiere caldă, iar mâinile împărătesei se dezghețară, dar când să împletească șnurul, văzu că un ghem îi căzuse într-o tufă de trandafiri.

Se aplecă după ghem și când să îl ridice, se înțepă la deget într-un spin, iar sângele pe loc a colorat ghemul în culoarea roșie.

Când ieșiră primele flori de primăvară împărăteasa termină de împletit șnurul, doar că ultima bucată era în două culori: roșu și alb.

După un an născu împărăteasa o fetiță neasemuit de frumoasă, iar Sfânta Vineri veni după șnur.

Când văzu bucățica alb-roșie, o tăie și o prinse ca o brățară la mâna micuței prințese, ca să îi poarte noroc. Sfânta Vineri i-a zis împărătesei ca în fiecare an în prima lună de primăvară să îi prindă fetiței șnurul în amintirea ei.

Și fiindcă l-a terminat de împletit în martie, prima lună de primăvară, șnurul poartă numele de Mărtisor.

Legenda ghiocelului

A fost odată o rază de soare – era chiar fata cea mai mică și răsfățată a astrului luminos. Și tocmai pentru că era cea mai mică și mai răsfățată, tatăl ei o lăsa să zburde pe unde îi dorea inima.

Și iată că, într-o bună zi, raza de soare a hotărât să se plimbe într-o grădina. Acolo era Raiul pe pământ, nu altceva: flori care mai de care mai colorate și mai parfumate se unduiau sub adierea blândă a vânticelului cald de primăvară.

-Ce-ar fi să aleg eu o floare frumoasă pe care să mi-o prind în păr? a spus raza de soare. Și, repezită cum era, s-a năpustit asupra grădinii, a cules o floare și s-a înălțat din nou în văzduh.

Toate florile au privit mirate către început să murmure:

-Ați văzut-o? frumoasă? Avea aur? Ce floare o fi ales

-Cu siguranță un trandafir, a spus un mare, catifelat și roșu, boabele de rouă ca diamantele în soare.

-Ba eu cred că dintre noi, a murmurat galbenă, iar suratele ei capete încântate.

-Nici vorba de așa ceva! le-a retezat-o un crin mândru. A fost unul dintre frații mei. Nu vedeti ce frumoși și parfumați suntem?

Până și o violetă mică, dar într-adevăr splendidă, a susținut că raza de soare culesese o violetă și nu altceva.

Numai într-un colț cineva plângea. Era un ghiocel mic și firav, a cărui codiță fusese ruptă de trena rochiei de aur a prințesei.

Cum raza de soare nu era departe, l-a auzit și i-a părut tare rău. Și a rostogolit pe obraji ei de aur o lacrimă ca o perlă, care a căzut pe codița cea ruptă a ghiocelului, vindecând-o pe dată.

Dar nu a fost numai atât. Prințesa-Raza de soare a venit lângă ghiocel și i-a spus așa:

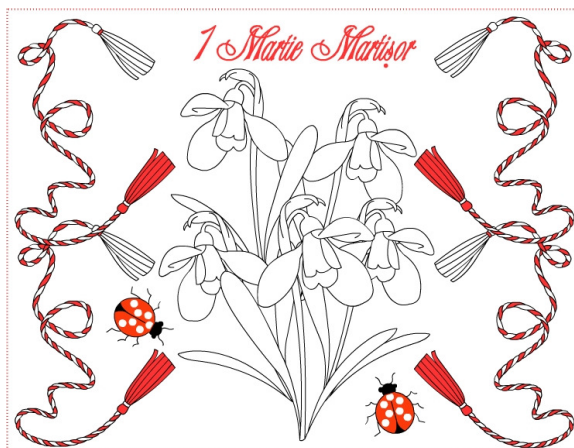
-Biată floriceică firavă, îmi pare tare rău că te-am făcut să suferi! Ce dorință vrei să-ți îndeplinesc pentru a-mi repara greșeala?

-Nu vreau nimic, a răspuns ghiocelul, lăsându-și frumosul căpșor în jos.

-Nu vrei frumusețea trandafirului, parfumul crinului, strălucirea lalelei? a insistat raza de soare.

-Bine, a încuvințat ghiocelul. Dacă vrei într-adevar să-mi faci un dar, dă-mi voie să răsar primul dintre toate florile de sub zăpada rece, iar parfumul meu abia simțit să-i facă pe oameni să se bucure și să știe că a venit primăvara!

Și chiar așa a fost. Raza de soare l-a sărutat pe ghiocel și vraja a fost făcută. Apoi a dispărut în înaltul cerului, de unde venise. De atunci, ghiocelul este prima floare care ne zâmbeste dintre peticele de zăpadă în fiecare primăvară și toată lumea știe că vremea cea urâtă este pe sfârșite.

din grădina cer și au

Era rochie de prințesa? că a cules trandafir pe care străluceau

a fost una o lalea dădeau din

Legenda buburuzei

Au ieșit ghiociei albi, brândușele galbene și toporașii albaștri. Albinele își deretică stupul, căci mâine or să iasă la treabă. Mieii zburdă pe pajiștile abia dezgolate de nea. În ogradă, găinile scurmă și cotcodăcesc. Toată lumea are treabă, nimeni nu stă degeaba.

Mângâiată de soare, buburuza cea mică și roșie a ieșit și ea din crăpăturile scoarței copacului unde a stat pitită până atunci. A făcut ochii mari și s-a uitat în jur. Așa cum stătea pe scoarța cenușie a copacului, părea o fărâmă dintr-o piatră prețioasă roșie. Avea și luciri de rubin când vreo rază o mângâia pe spate.

Buburuza s-a întristat.

- Ce mică și neînsemnată sunt! Toate în jurul meu au un rost, numai eu nu. Nimeni nu mă bagă în seamă!

Zicând acestea, și-a desfăcut larg aripile lăsându-se purtată de o boare de vânt. Așa a ajuns pe prispa unei case, iar de acolo pe mâna unui copil care se juca.

- Bunicule, s-a bucurat copilul, uite o buburuză! Ce găză micuță și drăgălașă! I-o fi frig... Dar de acuma, gata! Nu te mai necăji, buburuzo! Am să te încălzesc eu!

Și copilul a ridicat încetișor mâna către soare și-a mângâiat cu drag stropul roșu care îi înflorea palma. Apoi a suflat încetișor asupra-i.

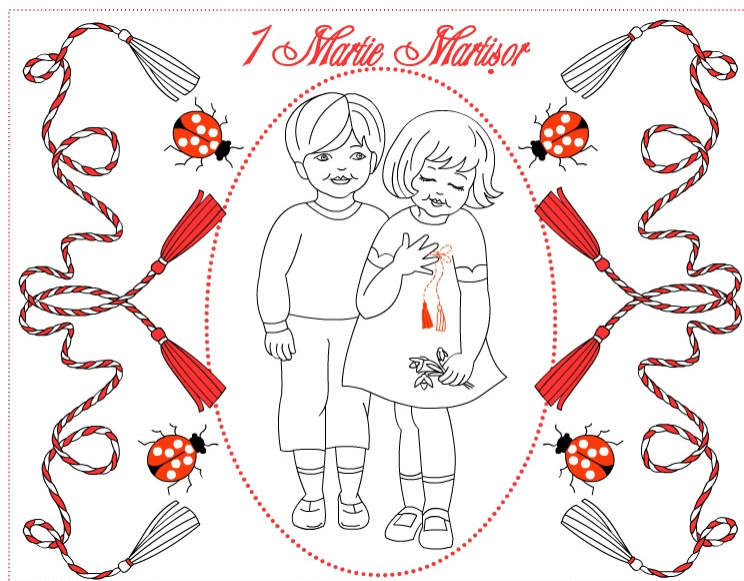
- Hai, du-te, buburuzo! Încălzește-te la soare!

S-a bucurat buburuza. A înțeles că, mică și neînsemnată cum e, are și ea un rost pe lumea asta. E cea dintâi găză care se arată primăvara. E, cum s-ar zice, o vestitoare curajoasă.

Mărțișorul

Odată, soarele cobora într-un sat, la horă, luând chipul unui fecior. Un zmeu l-a pândit și l-a răpit dintre oameni, închizându-l într-o temniță. Lumea se întristase. Păsările nu mai

cântau,
izvoarele nu
mai curgeau,
iar copiii nu
mai râdeau.
Nimeni nu
îndrăznea să-l
înfrunte pe
zmeu.

Dar într-o
zi, un tânăr
voinic s-a
hotărât să plece

să salveze soarele. Mulți dintre pământeni l-au condus și i-au dat din puterile lor ca să-l ajute să-l biruie pe zmeu și să elibereze soarele. Drumul lui a durat 3 anotimpuri: vara, toamna și iarna.

A găsit castelul zmeului și au început lupta. S-au înfruntat zile întregi până când zmeul a fost doborât. Slăbit de puteri și rănit, tânărul eliberă Soarele.

Acesta se ridică pe cer înveselind și bucurând lumea. A reînviat natura, oamenii s-au bucurat, dar viteazul n-a ajuns să vadă primăvara.

Sângele din răni i s-a scurs în zăpadă. Pe când aceasta se topea, răsăreau flori albe, ghioceii, vestitorii primăverii. Până și ultima picătură de sânge se scurse în zăpada imaculată. Voinicul muri.

De atunci tinerii împletesc doi ciucurași: unul alb și unul roșu. Ei le oferă fetelor pe care le iubesc sau celor apropiați.

Roșul înseamnă dragoste pentru tot ce este frumos, amintind de culoarea sângelui voinicului.

Albul simbolizează sănătatea și puritatea ghiocelului, prima floare a primăverii.